

[Indenrigsministeren.]

minister kommer med et forslag, der skal ophæve den fordel, der følger deraf. Den historiske dag skænker jeg hr. Maisted, og jeg skænker ham også den næste historiske dag, vi mødes ved. Hvis man tror, man har fundet et columbusæg, så er det nærmest et knækæg, et af den slags æg, man finder i fremskridtspartiet, når man endelig skal finde nogle løsninger.

Hr. Jacob Sørensen sagde også, at det havde uheldige virkninger i forholdet mellem kommunerne. Må jeg sige, at vi har taget hensyn til budgetterne, men jeg er aldeles enig med hr. Jacob Sørensen i det uheldige i at spare på staten, om man så må sige, og lægge det til kommunerne. Jeg håber, at vi kan få håndslag fra venstre på, at det ikke skal ske fremover, det, der f. eks. skete i hr. Jacob Sørensens tid med boligsikringen, hvor man flyttede refusionen, sådan at kommunerne mod tidligere 40 pct. nu skal betale 60 pct., og hvor kommunerne kommer og kræver 200 mill. kr. Da var der ikke noget, der hed det dårlige samarbejde mellem kommuner og staten. I øvrigt tror jeg nok, at hr. Jacob Sørensen og jeg personligt på mange måder kunne være enige i synspunktet, men det er bare, ligesom om der mangler realiteter, når vi taler om det, og vi kan jo pege på andre ting.

Hr. Jacob Sørensen sagde, at vi stadig væk ikke har nået det niveau, som vi burde have for udligningen. Det er i og for sig et spørgsmål, som jeg må stille til hr. Jacob Sørensen: hvor langt regner man med at udligningen skal gå? Jeg er enig med hr. Jacob Sørensen i, at kriterier og vægte ikke er de endelige, men vi har indtil dato i de diskussioner, vi har haft, ikke nået, jeg vil nærmest sige columbusægget i fordelingen, der gør ret og skel til alle sider.

Når hr. Jacob Sørensen taler om, at det kan klares over hovedstadsudligningen, så er det jo rigtigt, at man kan bruge den samme krone på forskellig vis, men det løser bare ikke problemet for Østdanmark i almindelighed og hovedstadsområdet i særdeleshed.

Hr. Maisted har jeg vistnok gjort et par bemærkninger til, og der er ingen grund til at gentage det og tage folketingets tid. Med hensyn til den historiske dag var jeg klar over, at hr. Maisted ville sige noget sådant. Man kan jo også glæde sig over andres ulykke eller »fiasko« i så henseende, hvis det endelig skal gøres op.

Fru Aase Olesen var inde på, at jeg forsøgte

endnu en gang, og selv om det her blev gennemført, ville København stadig væk være nummer ét på beskatningsområdet. Ja vel, men det understreger da bare, hvor beskedent det her er. Så må jeg sige til dem, der i øvrigt har været inde på det, at det da er klart, at når vi har en bestemt sum penge at fordele, så er der nogle, der må få noget mindre, og nogle, der må få noget mere. Eller sagt på en anden måde: der er nogle, der skal afgive mindre, end de tidligere har afgivet, og nogle, der får mindre, end de tidligere har fået. Dér mener jeg altså der er et kiks i vores udligningsordning.

Når fru Aase Olesen taler om, at man også burde have et kriterium for affolkning, så må jeg sige, at fru Aase Olesen ved, at der i hovedstadsudligningen netop er både et kriterium for affolkning og ét for tilvækst.

Fru Aase Olesen er endelig inde på spørgsmålet om, at vi skulle nedsætte et udvalg til at gennemgå Københavns problemer. Dertil må jeg sige, at København ikke er, heller ikke med dette lovforslag, sat under statsadministration. Jeg synes ikke, det er nogen særlig god idé, at regeringen skal nedsætte et specielt udvalg til at gennemgå Københavns specielle problemer.

Vi får i øvrigt en ny styrelseslov for København, en ny forfatning, og vi får en lov, som skal søge at sidestille København med det øvrige land, og dér ønsker vi selvfølgelig også at bidrage til, at udligningen ikke ensidigt rammer København, og det gælder ikke bare København, det gælder også andre kommuner.

Fru Aase Olesen var inde på spørgsmålet om det med stedtillægget og sagde, at det ikke var et objektivt kriterium, hvad jeg mener det er, idet det ikke er sådan, at kommunerne har indflydelse på forbrugssammensætningen i statistikken, da der er lavet en standardmodel. Jeg er helt enig med fru Aase Olesen, som jeg var det med hr. Jacob Sørensen, i, at de objektive kriterier ikke er gode nok, men kan vi få et radikalt forslag på dette område, der hjælper os til en udligning? Laver vi om på kriterierne, så rammer vi endnu mere skævt mange steder; det har vi jo prøvet den ene gang efter den anden.

Jeg kan bekræfte over for fru Kristine Heltberg, når hun taler om enhedsskat, at det kan jeg ikke fordrage, for det har ikke noget med selvstyre at gøre, og det agter jeg ikke at beskæftige mig mere med.

Tak til hr. Hagen Hagensen og til fru Ritta